

For Hovedstaden er det saaledes Tilfældet, at først Frederiksberg, derefter i højere og højere Grad Gentofte har draget den samlede Hovedstads velhavende Befolkning til sig. Dette er i længere Tid alene gaaet ud over København; i den senere Tid er der dog i den Henseende ikke sket større Forandring i Forholdet mellem København og Frederiksberg end den Forarmning, der sker for København ved Udflytning af velhavende til Gentofte, men i den seneste Tid er der ogsaa begyndt en Udflytning af velhavende fra Frederiksberg til Gentofte, og det kan med Sikkerhed forudses, at denne Kommune, hvis der ikke tages Forholdsregler derimod, paa Grund af sine Udviklingsmuligheder, vil blive en større Fare for Frederiksberg, end de to Kommuner hidtil har været for København, der har langt flere Muligheder til at modstaa en saadan Udmarvning end Frederiksberg. Det maa derfor forventes, at den Ulighed, der allerede nu er til Stede mellem disse 3 Kommuner, og som er vokset stærkt i Tiden siden 1922—23, efterhaanden yderligere vil skærpes.

Som Følge af den særlige Fare, der saaledes er til Stede baade for Frederiksbergs Selvstændighed og for dets Forarmning ved Udflytning til Gentofte, har de frederiksbergske Delegerede ment at maatte gaa ind for en Undersøgelse af Muligheden af en økonomisk Udligning mellem alle 3 Hovedstadskommuner.

De frederiksbergske Medlemmer befandt sig desuden i saa Henseende i en Tvangssituation. Det vilde være for farligt kun at nøjes med at afvise Indlemmelse, da dette retfærdigvis kun kunde ske under Henvisning til, at Udligning var en tilstrækkelig Foranstaltning; det vilde heller ikke have været tilstrækkeligt blot at sige, at der burde ske en vis Udligning uden at anvise, hvorledes en saadan kunde ske, og paa den anden Side kunde de frederiksbergske Medlemmer ikke uden i hvert Fald moralsk at binde Kommunalstyrelsen selv fremsætte positive Forslag, men man kunde heller ikke lade det slaa fast som Undersøgelsens Resultat, at det ikke havde været Kommissionen muligt at finde Basis for en rimelig Udligning, idet det i saa Fald faktisk erkendtes, at en Ordning kun kunde træffes ved en Indlemmelse.

Man var derfor tvunget til at gaa ind i et Samarbejde om det af Statens Repræsentanter i Kommissionen fremsatte Udligningsforslag, saaledes at der kom til at foreligge et Forslag, der kunde afgive et egnet Grundlag for Tilvejebringelse af en Løsning gennem økonomisk Udligning. Over for dette Grundlag har man dog taget to afgørende Forbehold, dels om at det maatte tilkomme *Kommunalbestyrelsen* at udtale sig om, i hvilket *Omfang* en saadan Udligning burde gennemføres, dels om at Udligningen ogsaa straks skulde omfatte *Gentofte* Kommune, saa at man ikke begyndte med en isoleret Ordning mellem København—Frederiksberg, et Forbehold, der nu efter en lang og stærk Modstand ogsaa er accepteret af Københavns Medlemmer i Kommissionen, der oprindeligt krævede Ordningen af de to Kommuner Forhold til Gentofte udskudt til en senere Overvejelse.

Ved at gaa ind i Forhandling om det af Statens Repræsentanter fremsatte Udligningsforslag mener man i øvrigt ogsaa at have opnaaet, at Forslaget nu fremtræder saaledes, at det for os vilde have været meget vanskeligt selv at fremsætte et andet og for Frederiksberg bedre Forslag, der med Bevaring af fuld Selvstændighed for Kommunerne var praktisk gennemførlig og samtidig gav et retfærdigt Resultat. Man skal i denne Forbindelse ogsaa pege paa — hvad der formentlig ikke maa undervurderes —, at det foreliggende Udligningsforslag er tiltraadt af de københavnske Medlemmer ikke blot som en subsidiaer, men som en *alternativ Løsning* af Spørgsmaalet, hvorved de i Realiteten har frafaldet Krav om Indlemmelse.

Til denne saglige Bedømmelse af Frederiksberg Kommunes Interesse i det af Statens Repræsentanter i Kommissionen udarbejdede Forslag slutter sig herefter ud fra en lignende Tankegang de klare Udtalelser i *den økonomiske Forvaltnings* Redegørelse for *Gentofte-Udvalgets* Betænkning, afgivet til Magistraten og Budgetudvalget den 29. Januar 1936, i hvilke det siges, at Erfaringerne saavel herhjemme fra som fra Udlandet viser, at naar der har udviklet sig en betydelig Forskel paa Velstandsniveauet i de enkelte Kommuner, der udgør et fælles Bysamfund, med en deraf følgende betydelig Forskel i den Byrde, som de kommunale Skatter paalægger Borgerne, saa vil denne Forskel, naar den først er opstaaet og har naaet et vist Omfang, og saafremt der ikke paa en eller anden Maade træffes Foranstaltninger derimod, efterhaanden vokse til en saadan Højde, at Kravene om en Forandring i Tilstanden ikke længere kan modstaaes, idet den offentlige Mening altid vil være imod, at der inden for det sammenvoksede Bysamfund paa Grund af Kommunegrænserne skal være en følelig Forskel i de økonomiske Kaar for de Borgere, der danner dette fælles Bysamfund.